

מתחברים לתורה ויהדות בשביל הנשמה

שלוש כלים

זמן לפרוש כנף

1194

עלון פרשת ראה כ"ט אב תשפ"ה | 23 באוגוסט 2025

"בָּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹהֵיכֶם, לֹא תִתְגַּדְּדוּ"
למה להתאגד בנכר, כשכולנו כבר משפחה אחת?!

העלון מופץ למנויים בלבד

להצטרפות כמנויים: 02-5022881

או שלחו מייל לכתובת: sh5022881@gmail.com

תפסיה לצפות

איתמר מאיר

סאני בן השבע היה ילד שמח ועליו, שרגליו נעו בריקוד בלתי פוסק. הוא היה נעמד מול המראה, מזמזם לעצמו ורוקד במשך שעות ארוכות. הוא היה בוגר מגילו, ובכל חוויה שעברה עליו השכיל למצוא נקודת אושר ומניע לשמחה בלתי פוסקת.

"איך ייתכן שכל דבר גורם לך לרקוד ולשמוח? אתה גורם לי כאבי ראש", גער גריי בן השש עשרה בסאני אחיו הקטן. "אני שמח, אז אני רוקד!" הסביר את עצמו סאני בתמימות.

"אני מציץ לך לגשת מחר בבוקר לסבא מורדו. הסבא הזקן שלנו כבר ראה דבר או שניים במהלך שנות חייו. שאל אותו האם כדאי תמיד לשמוח, כיוון שבעתיד אתה עלול להתאכזב!" ניסה גריי לרכך את הטון ולדבר לאחיו הקטן בנעימות. "בסדר, אשאל אותו!" הפטיר סאני ורגליו פצחו בריקוד מחודש.

למחרת בבוקר ניגש סאני לסבא מורדו בעת שירד באיטיות במדרגות הרחוב ושאל: "תאמר לי בבקשה סבא. האם אתה יודע לומר לי מה הדבר שהורס את האושר יותר מכול?"

הסבא הביט בו במבט תוהה. "מדוע אתה שואל?" התעניין בזהירות. "יש לי אופי שמח, אני כל הזמן רוקד, שמח ומזמזם, וגריי אמר לי שיום אחד אני עלול להתאכזב. אז אני רוצה שתגלה לי את הסוד איך להישאר תמיד שמח!" אמר סאני בתמימות.

הסב עצר לרגע מהילוכו וחשב בשקט. לאחר מכן אמר: "אין בעיה, אגלה לך את הסוד - אבל אצטרך לבקש ממך עזרה קטנה במטלה שקשה לי לבצע בגלל גילי המבוגר. האם תוכל לעזור לי?"

"בטח שאני יכול!" ענה סאני ספונטנית. והסב חייך ואמר: "יש דלי מים ריק שנמצא בחצר מאחורי הסלון. תיכנס פנימה, בקש מסבתא את הדלי, ולך למלא אותו במים בנהר. אתה יכול להניח אותו על העגלה שנמצאת בכניסה כדי שלא תתעייף. בתמורה לך אתגמל אותך בשתי מטבעות זהב. רוצה לעזור לי?"

"בטח!" הכריז סאני בהתרגשות, הוא רצה בכל מאודו לקבל את מטבעות הזהב ולכן החל לרוץ מיד לבית של סבא וסבתא, לקח את הדלי ומיהר למלא אותו במים מהנהר. לאחר רבע שעה כבר היה בכניסה לבית עם העגלה כשעליה מונח הדלי כשהוא מלא במים.

"אה, מילאת את הדלי הכחול?" אמר הסב הזקן. "אני מצטער. שכחתי להגיד לך, אני צריך גם את הדלי הירוק שיש בבית, אתה יכול ללכת שוב לנהר ולמלא גם אותו? אוסיף לך עוד שתי מטבעות זהב כפרס על המאמץ..."

סאני לא חשב פעמיים. הוא הוריד מיד את הדלי המלא מהעגלה, מיהר לקחת את הדלי הירוק ומיהר לנהר. הפעם הוא עשה זאת מהר יותר ותוך עשר דקות כבר חזר כשהדלי הירוק מלא במים על גבי העגלה.

"וואו. אני ממש אבל ממש מתנצל..." אמר שוב הסב הזקן. "אני ממש כבר זקן שכחן ושכחתי לומר לך שצריך למלא גם את הדלי השקוף. אוסיף לך עוד שתי מטבעות זהב ויהיה לך כבר סכום כסף גדול ומשמעותי!"

מבט של התרגשות עלה על פניו של סאני והוא כבר חלם בעיני רוחו על הממתקים והצעצועים שיקנה בכסף שיקבל בתמורה. הוא לא דיבר יותר מדי, לקח את הדלי השקוף מהבית ומיהר לעבר הנהר כדי למלא גם אותו. כשחזר לאחר מכן, כבר היה עייף, מותש ומזיע ורק חיכה לקבל מסבא את ששת המטבעות ולעלות בחזרה הביתה.

"סבא. אתה מביא לי את המטבעות?" שאל לאחר שהמתין וראה כי הסב אינו מוציא את הכסף מכיסו. הסב קימט את מצחו ומלמל בפנים עגומות. "או, לא! אני חושב שאני הזקן הכי שכחן בכל העולם! אני מתנצל, אבל אין לי כסף כדי לתת לך בתמורה על העבודה. אני מבקש סליחה!"

החיוך נמחק באחת מפניו של סאני ומבט עצוב עלה בעיניו. "איך לך כלום?" שאל ודמעות גדולות עמדו בעיניו. הוא הרגיש ששמחתו התמידית נעלמה וליבו התמלא בעצב ואכזבה.

הוא ניסה להסתיר את דמעותיו, כשסבא ניגש אליו וחיבק אותו. "אל תדאג סאני! האמת שהיא שיש לי את המטבעות שהבטחתי לך!" עיניו של סאני נפערו באחת בתדהמה וחיוך ענק עלה על פניו. סבא הוציא מכיסו את המטבעות ושלשל אותם לידי.

"אתה יודע מה הדבר שהורס את האושר יותר מכול?"

"אז למה אמרת לי שאין לך, סבא?" שאל. "עשיתי את זה, כדי להמחיש לך את התשובה לשאלה שלך! הרי ביקשת ממני לדעת מהו הדבר שהכי הורס את האושר בחיים. אז הנה הרגשת על בשרך, שהדבר שהורס את האושר יותר מכול הוא הציפיות שלך.

כשאנחנו עושים משהו בשביל אחרים, אנחנו נוטים תמיד לצפות לתמורה. אבל אני רוצה שתלמד היום משהו חשוב, סאני. אם נלמד להוריד את הציפיות שלנו מאנשים, לא לחשוב כיצד נקבל בחזרה ולהישאר עם האושר הפנימי שלנו, עם הסיפוק של העשייה - נוכל להישאר תמיד מאושרים! האושר שלנו כבר לא יהיה תלוי בציפיות שלנו מאנשים אחרים, אלא רק במה שאנחנו עושים למען האחרים..."

"נתינה לאחרים בלי לצפות לתמורה" היא המנוע שמחזיק את האושר והסיפוק שלנו, כי ככה בדיוק נבראנו, "בצלם אלהים", דומים לבורא הטוב שלנו שנותן ומעניק לנו שפע, בלי לצפות לתמורה. ואם נשכיל לתת ולהעניק, בלי לצפות לכלום, רק בגלל שאנחנו מסוגלים לתת, נגלה שרמת האושר, השמחה והסיפוק הולכים וגדלים, כי אנחנו לא תלויים בשום גורם חיצוני.

חושבים שאתם יכולים לכתוב סיפורים מעוררי השראה?

אנו מזמינים כותבים מוכשרים לשלוח לנו דוגמאות

לכתובת המייל: sh5022881@gmail.com

תמונה מהפרשה

התמונה שלפניכם מסמלת פסוק מתוך פרשת השבוע
כתבו לנו לכתובת המייל: SH5022881@gmail.com
או שלחו למס' הטלפון: 02-5022881 ☎
תשובות למדור ניתן לשלוח בהודעה או מייל בלבד!

ותכנסו להגרלה על ספר 'מבט אל החיים' בכל שבוע!

זוכה השבוע: נתנאל דוד - ירושלים

חסד אמיתי

רוני לב

רודי, בנו היחיד והמוכשר של ד"ר וילהלם רניסקי, שנקרא לנהל את המרפאה של אביו שנקלעה לקשיים, הקיש קלות על דלת העץ ששלט פליז מוזהב עיטר אותה. "יבוא!" נשמע הקול מתוך החדר, ורודי נכנס פנימה ושאל: "אבא, האישה שבחוץ טוענת שאתה לא דורש ממנה תשלום. זה נכון?" עיניו של הרופא הטוב ברקו בהנאה. "בוודאי, בקושי יש לה כסף ללחם וחלב, איך היא תשלם כמה עשרות דולרים כל פעם שהיא באה למרפאה..." רודי העביר יד על ראשו בחוסר מנוחה. "אבא, המרפאה בקשיים", אמר בקול נמוך. "אני יודע רודי, לכן קראתי לך לפה, אתה טוב בניהול!" ענה הד"ר בסבלנות.

"האישה שלא שילמה לא הייתה הראשונה, חמישה לקוחות לא שילמו היום!" המשיך הבן באותו טון נמוך. הד"ר הנהן בראשו בהבנה. "אין להם איך לשלם, אני עושה איתם חסד!" הסביר.

רודי התנגד בכל תוקף למתן שירות בחינם. הוא טען שאם הד"ר ימשיך לעזור לאנשים בחינם המרפאה תיסגר. הד"ר ניסה לעמוד על שלו, החסד עם הנזקקים היה חביב עליו במיוחד, אבל עם הזמן הוא הבין שאין לו ברירה והצדק עם הבן המסור.

ואכן, המרפאה בניהולו של רודי הצליחה ושגשגה מאוד. שמה התפרסם כמרפאה מקצועית והקשיים הכלכליים שאיימו עליה נעלמו. נראה היה

לרודי שאביו שכח את הלקוחות שגמל איתם חסד.

יום אחד אירעה תאונה מחרידה בשעת לילה מאוחרת וגשומה. נהג שתוי פגע במכוניתו של הד"ר והוא נפצע אנושות. בקושי רב ניצלו חייו של הרופא הטוב והוא נשאר משותק בפלג גופו העליון, רתוק לכיסא גלגלים וזקוק לעזרה צמודה ויומיומית. תקופת השיקום הייתה ארוכה ומייגעת ובסופה חזר ד"ר וילהלם לביתו.

ואולם, הבית החמים הפך למעיק ושומם בשבילו. הוא התאלמן כבר לפני שנים רבות, ורודי בנו נאלץ לעבוד שעות נוספות, על מנת לכסות את ההוצאות הרפואיות הרבות שאביו הזדקק להם והיה חוזר מאוחר בערב עייף ושקט.

מרופא מיטיב, משפיע ועוזר הפך וילהלם לאדם בודד, נזקק וצמא לחברה. שעות רבות וריקות העביר בבית, נזכר בלקוחות הרבים והמרוצים שלו ומתגעגע עד מאוד למרפאתו השוקקת, שנסגרה לאחר התאונה. וילהלם ידע שהסיכוי לחזור למרפאה אינו מציאותי והרגיש בודד ועזוב.

צלצול הטלפון בבוקרו של יום ריק ואפרורי, העיר את וילהלם מעוד נמנום על כיסא הגלגלים. הצלצול היה מספיק ארוך, ווילהלם הספיק

להגיע אל הטלפון עם כיסא הגלגלים ולענות. קול מהסס ביקש לדבר עם ד"ר רניסקי. "מדבר!" ענה הד"ר לשעבר. "אפשר לקבוע תור?" ביקש הקול המהסס. "התקשרתי למרפאה ולא ענו, אז התקשרתי לכאן..." הסביר המתקשר. וילהלם נשם עמוק "נפצעתי בתאונה והמרפאה נסגרה", אמר ביושב. "אני לא מאמין!"

קרא בעל הקול בדרמטיות ווילהלם זיהה אותו פתאום, היה זה ג'ורג', מהלקוחות הקבועים שבאו אליו ללא תשלום. הוא גמל איתם חסד וקיבל בתמורה סיפוק ומשמעות. עד שבא רודי וביקש ממנו להפסיק לנהוג כך.

”חמישה לקוחות לא שילמו היום!”

עוד באותו היום הגיע ג'ורג' לבקר את וילהלם.
”אתה איש טוב!” הוא אמר לרופא בלהט,
”לא ניתן לך לשבת בבית לבד. לעולם לא
אשכח את החסד הגדול שגמלת איתי
פעם אחר פעם, שהייתי בא אליך בלי
לשלם!” ג'ורג' דאג להפיץ את הידיעה
על פציעתו של הד”ר, וכל אלו שהגיעו
למרפאה בלי לשלם הגיעו לביתו של הד”ר
לבקר אותו ולהפיג לו את הבדידות. הם ערכו
לו קניות נחוצות, הביאו איתם מאפים וארוחות

ודאגו לו כמו אל קרוב משפחה. באהבה, ברגישות ובהרבה הכרת טובה.
”אני לא מבין...” אמר רודי ערב אחד לאחר שאשה מבוגרת נרגשת
הודתה לאביו על שנים ארוכות של טיפול מסור וחסד טהור. ”סיכמנו
שבגלל הקשיים הכלכליים הם לא באים יותר למרפאה, איך הצלחת
לעזור להם?”

”אתה זוכר שנשארתי כל יום כמה שעות אחרי העבודה בשביל לעבור על
תיקים נחוצים? הם הגיעו באותן שעות...”

בפרשת השבוע אנחנו מוצאים את הציווי ”עשר תעשר”, ומובטח לנו
”עשר תעשר בשביל שתתעשר”. הנתינה תמיד חוזרת אל הנותן, זה חוק
שהקב”ה טבע במציאות. לא תמיד במזומן, לא תמיד בצורה שחשבנו,
אבל חוק ההטבה החוזרת של הקב”ה פועל תמיד, כי הטוב מושך טוב.

חייבים לדבר על אהבה (ב')

במדור הקודם התחלנו לדבר על האהבה. הנחנו יסודות חשובים להבנת מהות האהבה, מתוך ההבנה הבסיסית שאנחנו כבר מחוברים מעצם היותנו נבראים המחוברים לבורא ה"אחד".

אנחנו ממשיכים לדבר על אהבה, **כי הכול תלוי בזה**. הדברים כאן הם רק סוג של הקדמה, ואלף גיליונות לא יספיקו להכיל... אבל העתיד שלנו תלוי בהבנת האהבה ובחיים בדרך האהבה.

אם המקדש נחרב בגלל שנאה, ואנחנו סובלים עד היום מתוצאות החורבן, אין לנו ברירה אלא לדבר אהבה ולחיות אהבה.

על אהבת ישראל אמר הלל הזקן **ש"זו כל התורה כולה**. ורבי עקיבא אמר **ש"זה כלל גדול בתורה**.

איך זה יכול להיות שכל התורה כולה זה ואהבת לרעך כמוך?! האם הלל הזקן דיבר אולי בלשון הגזמה?!

חס וחלילה. הלל, נשיא ישראל, לא היה אדם שמבובז מילים.

ואהבת לרעך כמוך היא באמת כל התורה כולה. ונסביר בנקודות תמציתיות:

א. מתוך פסוקי התורה ומדברי חכמינו עולה כי **המטרה של כל התורה היא להביא את האדם ל"דבקות" בבורא**. ואז יגיע האדם לתענוג הנצחי ביותר שאי אפשר בכלל לתאר במילים. כנאמר בישעיהו "עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים וּלְתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לוֹ".

ב. דבקות בבורא ברמה המעשית, לימדו אותנו חכמינו שהכוונה היא **להיות דומה לבורא, להתנהג כמוהו בדיוק**. להיות רחום כמו הבורא, ולהיות גומל חסדים כמו הבורא. כלומר לתת, להעניק, להשפיע, לחמול, לרחם, וכל שאר המידות הטובות שכל אחד מאיתנו אוהב לקבל מאחרים.

ג. מסיבות עמוקות של הקב"ה (ויש לכך הסברים עמוקים בדברי חכמינו שאי אפשר להאריך בהם כאן) **האדם נברא אגואיסט גדול**, כאמור "פִּי יִצֹר לִב הָאָדָם כַּעַם מְנַעֲרִי", **ולכן קשה לו מאוד להעניק ולתת לאחרים**, לוותר מעצמו ולא לקנא ולחמוד וכל שאר המידות הרעות. הטבע הגשמי שלו מתנגד לזה.

ד. כדי לשבור את האגו - ולזכך את האדם שיוכל להיות דומה לבורא ולהגיע לדבקות, **ניתנו לו תרי"ג המצוות**. כמו שאמרו חכמים "לא ניתנו המצוות לישראל אלא כדי לצרף בהן את הבריות". **לכל מצווה יש תפקיד מיוחד בתהליך הזיקוק והזיכוך של האדם**, להוריד ממנו עוד חתיכה מהאגו, ולשבור עוד חלק של היצר.

ה. בתוך תרי"ג המצוות יש המצוות ש"**בין אדם לחברו**", שבגלל שהן תלויות גם באנשים אחרים, הן מאיצות מאוד את תהליך זיכוך האגו, **והן עוזרות לאדם להגיע לתכלית שהקב"ה מבקש ממנו באופן מהיר יותר**. לעשות חסד עם מישהו שמרגיז אותך זה הרבה יותר קשה מלהניח תפילין.

ולכן אומר הלל הזקן ש"**ואהבת לרעך כמוך**" זאת בעצם כל התורה כולה. כי כל התורה נועדה להביא את האדם להוריד את האגו שלו ואת היצר הרע שלו שרק רוצה עונג והנאה לעצמו, ולהביא אותו למצב שהוא יוכל להיות באמת דומה להקב"ה ולפעול על פי הרצון האלוקי בלבד כשהמטרה היא להשפיע ולעשות טוב בעולם.

דרך הברכה

עשיתי כל כך הרבה שטויות בחיים הקצרים שלי. פגעתי בהרבה אנשים, והתנהגתי בצורה לא חכמה, לא בוגרת ולא אחראית. נפלתי גם בדברים לא טובים שהתורה אסרה, והתרחקתי מאוד מהקב"ה.

חשבתי אז שהחיים קצרים ושצריך ליהנות מהחיים. ושהדברים שאני עושה הם לא כל כך רעים ולא כל כך מזיקים, וזה לא נורא אם אעגל פינות ואם מדי פעם ארשה לעצמי ליהנות ממה שאסור.

אבל אני חייב לומר את האמת, אחרי שנים ארוכות שלא עצרתי להתבונן, שילמתי מחירים מאוד כבדים על הבחירות שעשיתי.

הסתכסכתי עם כל כך הרבה אנשים. נקלעתי לוויכוחים וחיכוכים בלי סוף. חוויתי טלטלות וסערות רגשיות. וגם הפסדתי הרבה מאוד דברים טובים בחיים.

הפסוקים שבתחילת הפרשה הבזיקו לאחרונה מול עיניי וגרמו לי להבין כמה טיפש הייתי כשלא הבנתי שהתורה רק רוצה את הטוב האמיתי בשבילי. פתאום הבנתי שפשוט לא הסכמתי לראות את המציאות בצורה הנכונה. שראיתי אותה בצורה עקומה וחשבתי שאני הרבה יותר חכם ממה שאני באמת.

"רֵאָה אֲנִי נָתַן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וּקְלָלָה. אֶת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר תִּשְׁמְעוּ אֶל מִצְוֹת ה' אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה אֶתְכֶם הַיּוֹם. וְהַקְלָלָה אִם לֹא תִשְׁמְעוּ אֶל מִצְוֹת ה' אֱלֹהֵיכֶם..."

הלוואי ויכולתי לצעוק לכל העולם: תלכו בדרך הברכה. הדרך השנייה ממש לא נעימה.

פירעון מזויף

שאלה מס'

857

מוטי היה חייב לנתי כסף במשך מספר חודשים. ברגע שנזכר בחוב מיהר לפרוט את הדולרים שהיו ברשותו ולשלם את החוב במלואו. אבל כשנתי הגיע להפקיד את הכסף בבנק, גילה לתדהמתו שהבנק לא הפקיד את הכסף בחשבון מכיוון שהשטרות היו מזויפים. הוא חזר למוטי ודרש ממנו לשלם את החוב בחזרה בשטרות מקוריים. מוטי אמר לו להחזיר את השטרות כדי שיוכל להחזיר אותם לחלפן שפרט עבורו את הדולרים. אבל לנתי לא הייתה דרך להשיג את השטרות הללו בחזרה, מכיוון שהבנק החריס אותם לפי החוק. האם לדעתכם נפרע החוב של מוטי לנתי? והאם לנתי יש טענה כלפי מוטי שגרם לו הפסד כספי, כיוון שעכשיו הוא לא יכול להחזיר לו את השטרות? מה דעתכם?

מעיינים בספרים ולומדים לפסוק הלכה או משפט: שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן רל"ב ובש"ך סעיף קטן ט"ו ובהגהות מהר"ר עוזר על המקום.

תשובה לשאלה 'פלאפל בביט' (שאלה 856)

תקציר השאלה השבועית: שמשון הלך לאכול בפלאפל ושאל האם אפשר לשלם בביט. המוכר אמר שאין בעיה. כשסיים לאכול, הקריא לו בעל הפלאפל את המספר של הביט כדי שיבצע העברה. שמשון ביצע העברה מיידית של ארבעים שקלים והראה לו את ההעברה, אבל התברר שמשמשון טעה בספרה והעביר את הכסף למישהו אחר. בעל הפלאפל תבע משמשון לשלם, אבל שמשון טען שזה המספר שהוא שמע, וגם הראה לו שביצע העברה. מה דעתכם, האם שמשון צריך לשלם שוב על האוכל? והאם יש הבדל אם הטעות במספר הייתה של המוכר או של הקונה?

תשובה בקצרה: אם הטעות היא של בעל הפלאפל, שמשון פטור. ואם הטעות היא שלו, הוא חייב לשלם. ואם יש ויכוח ביניהם של מי הטעות, שמשון פטור מתשלום.

המושג ההלכתי: הוציא מעות על פיו

תשובה בהרחבה: למדנו בהלכה לגבי מלווה שאמר ללווה: תחזיר לי בבקשה את הכסף שאתה חייב לי עבור ההלוואה עם פלוני, ואותו שליח שביקש ממנו המלווה להחזיר איתו את הכסף, ברח ונעלם, במקרה כזה הלווה פטור, כיוון שהוא 'הוציא מעות על פי המלווה' והא ערב על השליחות הזאת, ולכן הוא פטור מתשלום ההלוואה. (שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן קכ"א סעיף א', סימן י"ד סעיף ה' בדברי הרמ"א)

מה הדין אם הטעות של הקונה? במקרה כזה, כשברור לשני הצדדים שמשמשון הוא זה שטעה בספרה וביצע העברה בטעות לאדם אחר, הוא חייב לחזור ולשלם שוב לבעל הפלאפל, מכיוון שהוא מצידו לא קיבל שום תמורה על הפלאפל שמכר לו, וזאת בעיה של שמשון שטעה במספר שאליו העביר את הכסף.

מה הדין אם יש ספק או ויכוח ביניהם של מי הטעות? ראינו בהלכה לגבי שני אנשים שכל אחד טוען טענת 'ברי', שברגע שיש אנשים שיש להם את טענת 'ברי', הכלל ההלכתי הוא ש'המוציא מחברו עליו הראיה', ולכן יהיה על בעל הפלאפל להביא ראיה שאכן שמשון הוא זה שטעה בספרה. אבל אם בעל הפלאפל אמר בצורה נכונה את המספר ושמשון לא יודע האם הוא טעה, זאת טענת 'ברי ושמא', והכלל במקרה כזה הוא ש'ברי' עדיף ולכן הוא חייב בתשלום.

יהבן אללח אראון מקדום אר
סליוו מברליוו ללוו אלפ'
סלילה. היה מיוחד!

תמונות מפעילות
שלום לעם
לנוער ישראל

מדרשת 'שלום לעם'

סניף גילה- ירושלים

פועלת בימים ב'-ד'

בין השעות: 20:30 - 21:30

בבית הכנסת 'משכן משה'

רח' האנפה 2 ירושלים

לשותכפות בפעילות מדרשות 'שלום לעם'
« תוכלו לתרום בברקוד המצורף »

אדם קטן ואחריות גדולה

בכפר קטן על גדות נהר זורם עמד גשר ישן שהיה בנוי מעץ ואבנים. סוחרים עמוסי סחורות, ילדים צוהלים וזקנים חביבים חצו אותו יום יום. אבל השנים עשו את שלהן, פגעי הזמן ניכרו בו היטב, הגשר התיישן, קרשים חרקו, אבנים מן המעקה התחילו ליפול.

היה שם גם נער צעיר שחלם להיות נגר מפורסם, לבנות רהיטים מפוארים לאנשים עשירים ולזכות בתהילה. הוא היה עובר על הגשר בקביעות, לפעמים אפילו מספר פעמים ביום. באחת הפעמים הבחין באבן שנפלה מהמעקה למים: "זה לא ענייני, אני עסוק בדברים גדולים. מישהו כבר יטפל בזה...."

יום אחד הוא הבחין בעיניו החדות בסדק עמוק בקרש המרכזי. הוא המשיך להתעלם: "שמישהו אחר יטפל..." תושבים התחילו להתלונן, אך כולם חיכו ש"מישהו" יפעל.

עד שילד קטן שרץ על הגשר מעד על קרש רופף וכמעט התגלגל למים... הנער, שראה הכל, הרגיש רע עם עצמו. הוא נזכר במשפט ששמע מסבו: "אבן אחת יכולה להציל גשר, או להפילו." הוא תפס את כלי הנגרות שלו והתחיל לתקן את הגשר. כמה תושבים הצטרפו אליו, והגשר ניצל.

מהנדס אורח שבדיוק הגיע לכפר הביע את דעתו: "אם עוד אבן אחת הייתה נופלת, הגשר היה קורס. המעשה שלך שינה את הכל!"

הפרשה שלנו נפתחת במילים **"רֵאָה אֲנִי נֹתֵן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וּקְלָלָה"**.
הניסוח של הפסוק מעורר שאלה, מפני שהוא נפתח בלשון יחיד **"ראה"**,
וממשיך בלשון רבים **"נותן לפניכם"**, ומדוע?!

ה"כלי יקר" מיישב את הדברים על פי דברי חכמינו שאמרו שהאדם נברא
יחיד, כדי שיאמר **"בשבילי נברא העולם"** ויבין את גודל האחריות המוטלת
עליו. וכפי שאמר רבי אלעזר בן רבי שמעון:

**"לפי שהעולם נידון אחר רובו, והיחיד נידון אחר רובו. עשה מצוה אחת, אשריו
שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות, עבר עבירה אחת, אוי לו שהכריע
את עצמו ואת כל העולם לכף חובה... בשביל חטא יחידי שעשה זה אבד ממנו
ומכל העולם טובה."**

התורה מדברת אל היחיד ואומרת לו:

"ראה" - התבונן והבן את גודל האחריות המוטלת עליך בכל מעשה. מפני
ש**"אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה"** - המציאות יכולה להיות ברכה גדולה,
והיא יכולה חלילה להתהפך.

ובמי זה תלוי?!

זה תלוי בך. גם אם נדמה לך שאתה קטן מכדי להשפיע על המציאות ולשנות
אותה. תדע לך שהמעשה הקטן שלך, לטוב או חלילה להפך, יכול להכריע
את הכף.

**לעולם אל תזלזל בכוחך. ואל תמעיט בערכם של מעשים קטנים. לכל דבר יש
השפעה. אתה נדרש לעשות את הכי טוב שלך, ולבחור תמיד בדרך הטוב, דרך
הברכה.**

גבאי בתי כנסת,

רוצים לחלק את עלון 'שלום לעם' למתפללי בית הכנסת שלכם?

דברו איתנו, ותקבלו יותר עלונים במתנה!

למס' טלפון: 02-5022881 לכתובת: sh5022881@gmail.com